

Het verraad van
Bali
THRILLER

MARTYN VAN BEEK

MET FOTO'S VAN CHA VALEH HOUKES

© 2015, Uitgeverij Het Boekenschap
Het verraad van Bali, derde druk (luxé editie)
Meer informatie over dit boek: www.martynvanbeek.nl
www.hetboekenschap.nl

Auteur: Martyn van Beek
Redacteur: Tiny Tati, Alexandra Smith
Interneta: Helma Folman-Ten Pas
Fotografie: Chavaleh Houkes
Omslag: Josien Broeren; www.josienbroeren.eu
Druk: Grafistar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever en auteur zijn niet aansprakelijk voor enige schade, voortvloeiend uit het lezen van dit boek. Gelijkenissen met bestaande personen berusten volledig op fictie. Alle rechten voorbehouden.

NUR 332
ISBN 978-94-90085-612

Martyn van Beek

met foto's van Chavaleh Houkes

Het verraad van Bali

Het Boekenschap

PROLOOG

Bali, 12 oktober 2002

Hoe had ze kunnen weten dat de reis naar het paradijs haar via de hel naar de hemel zou brengen?

Verwonderend keek ze rond in de Sari Club aan de Jalan Legian in Kuta. Was deze eenvoudige tent nu de fameuze nachtclub waarover ze al zo veel vrienden en vriendinnen had horen praten? Stuk voor stuk waren ze enthousiast geweest over het nachtleven op Bali en allemaal hadden ze haar verteld dat ze er echt een keer naartoe moest gaan. Dat hoorde nu eenmaal bij een Australische opvoeding. Verbaasd keek ze naar de constructie van bamboe die het dak overeind hield. Deze plek leek totaal niet op al deze verhalen.

Ze keek naar haar vriend en trok haar wenkbrauwen vragend op. Wat zou hij ervan denken? Ze kon het hem niet vragen door de luide muziek. Nieuwsgierig bekeek ze de bezoekers en de rest van de discotheek. Vanaf het begin van de straat was alles al totaal anders dan ze had verwacht. Dit deed niet bepaald denken aan een tropisch paradijs. De Jalan Legian was meer dan een kilometer lang, met aan weerszijden alleen maar bars, discotheken en winkeltjes. Door de straat reden auto's en minibusjes in één lange file. Scooters baanden zich daar weer kriskras een weg doorheen, zonder rekening te houden met het overige verkeer. Het stonk er naar uitlaatgassen, vermengd met zoete etensgeuren uit de vele keukentjes aan de straatkant. Halverwege de Jalan Legian werd het zelfs nog drukker, daar zaten de grote nachtclubs. De Sari Club trok een bijzonder gemengd publiek. Voor de club stonden lokale jongemannen op de stoep, of leunden tegen de voorgevel. Zodra er toeristen voorbij kwamen, probeerden ze hun koopwaar aan de man te brengen. Het aanbod schokte haar: 'Hasj, coke of XTC voor de mooie dame?' Hoewel ze duidelijk met haar vriend was, had iemand gevraagd of hij later op de avond geïnteresseerd was in een mooie, jonge vrouw. Ze kon wel boos worden, maar de jongen die het haar vriend gevraagd had, leek niet ouder dan een jaar of vijftien en glimlachte ontwapenend toen ze hem verontwaardigd aankeek. Binnen waren de Indonesische mannen wat ouder. Enkelen kwamen regelrecht uit de sportschool en waren onmiskenbaar de uitsmijters. Er probeerden ook lokale meisjes naar binnen te komen, maar ze kwamen ondanks hun luide protesten niet langs de spierbundels. De toeristen mochten allemaal wel doorlopen. Dat was gelijk de derde groep bezoekers: Australiërs, Chinezen, Japanners, Europeanen en Amerikanen van alle leeftijden. Werkelijk iedereen leek rechtstreeks afkomstig van het strand. Met het zout nog in de haren en vaak alleen een zwembroek aan, werkten de gebronsde lichamen liters alcohol naar binnen. Zelfs op dit tijdstip was het nog bloedheet en glommen de bezoekers van het zweet in

de discolampen. De meisjes droegen soms nog een T-shirt, maar velen dansten ook gewoon in bikini en vaak op blote voeten. Dat deden ze op nummers die jaren geleden in de westerse hitparades hadden gestaan en die werden begeleid door videoclipjes op grote schermen aan het plafond. De Sari Club was niet zo groot. Er was alleen een begane grond en het houten plafond met ventilatoren leek lager te hangen dan gebruikelijk.

Het was nog vrij vroeg, iets na half elf. Ze waren als eersten van hun vriendenclub in de Sari Club gearriveerd. Haar vriend had een biertje voor zichzelf besteld en voor haar een drankje met een oranje gekleurde mix. De ober deed er een deksel op met een rietje. Hierdoor leek het glas op een grote, doorzichtige bidon.

‘Wat is dit?’

Hij wees op de menukaart die achter de bar hing. Jungle Juice, las ze. Dus dit was het drankje waar zo veel schoolvriendinnen dronken van waren geworden.

Ze nam een slok. ‘Bah, wat is dit verschrikkelijk smerig!’

Ze herkende de smaak van brandy, sinaasappelsap en limonadesiroop. Haar vriendinnen hadden haar al verteld dat de eerste slokken vies zouden smaken. Volgens hen goot je het echter naar binnen als limonade, zodra je eenmaal aan de smaak was gewend. Het was het favoriete drankje van de rugzaktoeristen, want het kostte weinig en je werd er goed dronken van. Ze probeerde zich te ontspannen en zocht de hand van haar vriend. Het was hun eerste vakantie samen en ze hadden zich vandaag afgezonderd van de rest van de groep. Om elf uur zou de rest van het rugbyleftal naar de Sari Club komen om de eerste avond van de vakantie te vieren.

Ze nam nog een slok en merkte dat het nu inderdaad wel meeviel met de smaak. Wat was deze plek anders dan de nachtclubs waar ze thuis heen ging. Uren stond ze zich dan voor de spiegel op te maken en allerlei outfits uit te proberen. Ze wist dat ze een mooie verschijning was met haar lange blonde haar. Niet zo lang geleden was ze een jongen tegengekomen die haar gedachten vanaf dat moment vulde. Ze kneep in zijn hand en prees zichzelf gelukkig met deze verovering en het feit dat ze nu samen in het paradijs waren. Nou ja, paradijs... Toeristen die halfnaakt dansten op oude disco-nummers vertegenwoordigden niet helemaal het ideaalbeeld dat ze voor ogen had. Ze voelde zich hier niet helemaal op haar gemak. Voor haar doen zag ze er maar sjofel uit. Geen make-up en alleen een kort, weinig verhullend zomerjurkje dat haar veelbetekende blikken opleverde van elke man die in haar richting keek. Ze moest er maar aan wennen. Het was deze eenvoud die van deze plek een wereldberoemde uitgaansgelegenheid maakte. Als je hier een medebezoeker aanstootte, mondde dat niet uit in een vechtpartij maar maakte je vrienden voor het leven aan de bar. Kuta stond bekend als relaxed. Het was een kruising tussen de don't worry-houding van Jamaica en het flitsende van Ibiza. Deze plaats vormde het perfecte einde van een lastige periode in haar privéleven. Het schoolexamen was zwaar geweest en het begin van de nieuwe studie deed haar twifelen of ze wel de juiste richting had gekozen. Waarom moest je zulke levensbepalende beslissingen nemen terwijl je nog jong was?

De komst van de rest van de groep haalde haar uit haar gedachten. Ze zag dat de mannen zich rond haar vriend verzamelden en een biertje bestelden. De meisjes die waren meegekomen, keken verlangend naar haar vrolijke cocktail. Nadat ook zij het goedje hadden besteld, zongen ze allemaal uitbundig mee met de klassieke hits die door de Indonesische DJ werden gedraaid. Ze moest lachen om haar vriend, die het hoogste woord had van allemaal, terwijl hij vandaag zo'n lief en bescheiden mannetje was geweest. Tegen zijn maten stond hij stoere verhalen te vertellen over sport, vrouwen en drank. Af en toe keek hij stiekem verontschuldigend naar haar, wat alles weer goedmaakte. De meiden wilden intussen alles weten over het diner waarop hij haar getrakteerd had. De beschrijving van de sterrenhemel en de heldere maan in combinatie met een wit strand, kaarslicht en een tafel aan de branding, maakte de rest van de meiden jaloers. Stuk voor stuk wierpen ze heimelijk een blik op de jongen die de dingen deed die hun eigen vriend naliet.

Het werd al iets drukker in de club. Mensen van over de hele wereld vierden hier hun vakantie en genoten van hun tijd weg van huis. Het deed haar denken aan thuis en de ruzie die ze kort voor vertrek met haar vader had gehad.

'Je bent nog veel te jong om alleen op vakantie te gaan. En hoe lang ken je hem nu eigenlijk?'

Haar vader was een lieve, maar ouderwetse man. Hij kon nog niet leven met het idee dat hij zijn kleine meisje zou moeten delen met een andere man. Haar vriend had zich keurig voorgesteld en haar moeder had hem een schatje gevonden. Daar dacht haar vader anders over. Hij had zichzelf herkend in de jongen en wist wat voor ideeën jongens op die leeftijd hadden.

Zodra ze terug waren in Australië zou ze haar vader vragen om samen weer eens te gaan vissen. Dat hadden ze vaak gedaan toen ze nog een klein meisje was, maar tegenwoordig waren andere dingen belangrijker en had ze er geen tijd meer voor vrijgemaakt. Ze wist dat haar vader dit uitstapje miste, en eigenlijk deed ze dat zelf ook wel.

Haar vriend kwam naast haar staan om een nieuw biertje voor zichzelf en de jongens te bestellen aan de bar. In het voorbijgaan pakte hij kort haar hand vast en keek haar ondeugend aan.

'Gaan we al?', schreeuwde hij in haar oor.

Het liep tegen elfen, zag ze op de grote klok achter de bar, nog veel te vroeg om naar het hotel te gaan. Ze hoopte dat hij niet teveel bier zou drinken vanavond. Als ze eenmaal weer op de hotelkamer zouden zijn, had ze bijzondere plannen voor de nacht.

Ineens voelde ze de vloer trillen. Er kwam een zware knal van buiten boven de muziek uit. Wat was dat? Een auto-ongeluk voor de Sari? De jongens besteedden er niet veel aandacht aan, maar zij probeerde uit te vinden waar de mensen bij de ingang nu naar wezen. Discobezoekers aan de andere kant van de bar keken in de richting van de weg. Sommigen liepen naar buiten.

Ze tikte haar vriend, die op de biertjes stond te wachten, op de arm en wees naar de uitgang. 'Schatje, wat zou daar gebeurd zijn?'

Hij trok een gezicht dat hij het ook niet wist. De commotie bij de uitgang werd groter en groter. Het leek of bezoekers zich liepen op te winden over wat ze buiten zagen. De nieuwsgierigheid overwon het nu en ze pakte de hand van haar vriend vast.

'Kom, we gaan buiten kijken.'

Het was druk en ze moest zich door de mensenmassa heen wurmen om buiten te komen. De muziek kwam nog steeds met veel decibellen uit de speakers. Ze kon niet horen wat mensen met elkaar bespraken. Nog een paar meter en ze stond op de stoep van de Jalan Legian. Ze keek naar de andere kant van de straat en zag nu wat alle commotie veroorzaakte. Aan de overkant was ook een discotheek, de Paddy's Pub. Bijna net zo beroemd als de Sari Club, alleen was de Sari iets exclusiever voor Australiërs en de gedraaide muziek in de Paddy's richtte zich op een jonger publiek. Het feest in de Paddy's leek nu echter acuut afgelopen, want uit de ingang kwam een stroom mensen met bebloede gezichten en gescheurde kleding. De meesten van hen waren in tranen en volkomen in paniek. De weg stond vol met mensen die uit de beide clubs kwamen en elkaar probeerden te helpen. Gewonde, jonge mensen zaten op de stoep en anderen probeerden hen eerste hulp te verlenen. Je kon nu ook een brandlucht ruiken en uit de Paddy's steeg rook op. Naar binnen kijken kon niet meer, het leek wel of het gebouw in elkaar was gestort. Haar vriend keek haar vragend aan. Ze pakte hem goed vast. Allerlei gedachten raasden door haar hoofd. Wat zou er gebeurd zijn? Wat konden ze doen om deze leeftijdsgenoten te helpen? Ze stapte achteruit om plaats te maken voor twee jongens die een hevig bloedend meisje wegdroegen naar enkele taxi's die op een afstand stonden te wachten.

Ze deed nog een pas naar achteren en botste tegen iets aan. Ze zag dat het een witte bestelbus was, die stilstond tussen de Sari en Paddy's bar. Ze pakte haar vriend goed vast en keek hem aan.

'Kunnen we niet beter weggaan?'

Hij gaf geen antwoord, maar keek ontdaan naar het verschrikkelijke schouwspel voor hem.

In de witte bestelbus prevelde een jongeman zijn laatste gebed op. Hij wist dat het einde was genaderd en had zich met dit lot verzoend. Toch twijfelde hij een seconde voordat hij de knop indrukte die de hoeveelheid explosieven in de bus tot ontploffing zou brengen. Een laatste gedachte diende zich aan, maar hij sloot zich er vanaf. Met een trillende vinger drukte hij de knop in. De bus explodeerde en maakte een hel van het paradijs.

HOOFDSTUK 1

De dag na zijn besluit om te gaan reizen, was hij een reisbureau binnengelopen en had daar gevraagd naar de mogelijkheden om zijn droomreis in vervulling te laten gaan. Dat was twee weken geleden en nu was hij onderweg. Bart bevond zich boven het Indonesische eiland Java op dertienduizend meter hoogte. Zijn wensen waren simpel en Australië het hoofddoel. Tijdens zijn recente diensttijd in Afghanistan had hij van collega's ontelbare keren de verhalen gehoord over backpacken in de Australische outback. Met alleen een rugzak vol kleding, een slaapzak, een klein tentje en een goed gevulde bankrekening kon je fantastisch reizen door het immense land. Vrienden maken ging daar vanzelf en dat waren dan ook meteen vrienden voor het leven. Bart was enthousiast geworden over het idee. Een droomreis om orde op zaken te stellen in zijn hoofd. Jezelf terugvinden, dat soort dingen. Pas als hij echt tot rust was gekomen en ruim de tijd had gehad om na te denken over zijn ervaringen tijdens zijn diensttijd, zou hij teruggaan naar huis. Dan kon hij een baan zoeken als vertegenwoordiger, zoals altijd zijn plan was geweest.

De vriendelijke medewerkster van het reisbureau had al zijn wensen op een kladblok genoteerd.

‘En ik wil goed kunnen stappen. Is er niet een partyplek op weg naar Australië? Het is zo ver vliegen, kan ik niet ergens een tussenstop maken?’

Het was daarna allemaal zo vanzelfsprekend gegaan. De dame van het reisbureau was meteen opgestaan en had hem een brochure onder zijn neus geschoven.

‘Waarom ga je hier niet eerst een week of twee naar toe? Dat is stappen en cultuur ineens. Dit is waar de Australische jongeren naartoe gaan op vakantie. Wie weet ontmoet je zo al wat mensen aan wie je later op reis wat hebt. Met KLM vlieg je er rechtstreeks heen en van daaruit kun je weer naar elke bestemming in Australië vliegen.’

Hij had de folder bekeken, maar twijfelde. ‘Dat lijkt me niet een ideale plek om te feesten. Met al die aanslagen en zo.’

De reisagente had hem lachend aangekeken. ‘Ben je gek. Dat is jaren geleden. Nu is het echt veilig en komen de toeristen weer massaal naar het eiland. Op Bali kun je weer feesten zoals in de jaren voor de aanslagen. Echt waar, op jouw leeftijd is dat het ultieme uitgaanseiland in die regio. Je krijgt er echt geen spijt van.’

Wat maakte het eigenlijk ook uit, had hij gedacht. Als er maar zon, zee en strand was. Een week of twee relaxen voor hij zou gaan rondreizen leek hem wel wat. Gelukkig was er op korte termijn nog een stoel? beschikbaar. Zo kwam het dat hij nu in het blauwe toestel hoog boven de wolken zat, met onder zich afwisselend een grote groene deken en dan weer een blauwe.

Hij was nieuwsgierig geworden naar het eiland. Naast hem zaten twee oudere

mensen, die er een eigen huis hadden. Ze hadden hem al urenlang voorzien van goedbedoelde toeristische tips. Zelf was hij niet geheel onvoorbereid op reis gegaan. Een dag voor vertrek had hij een paar reisgidsen gekocht van de geplande bestemmingen. Zijn ouders hadden er op gestaan dat hij zich een beetje zou voorbereiden. Nu hadden ze hun zoon ooit al eens uit staan zwaaien voor een diensttijd in Afghanistan en deze reis was er één waar ze zich een stuk minder zorgen om hoefden te maken.

Al meer dan achttien uur, inclusief een tussenstop, zat hij opgesloten in dit kolosale stuk blik. Beleefd had hij alle enthousiaste verhalen van het echtpaar aangehoord. Hij moest wel, want hij kon toch geen kant op. Hij kreeg wel het idee dat het toch goed was geweest dat hij zich had laten ompraten door de dame van het reisbureau. Al bladerend door de reisgids kreeg hij een heel ander beeld van het eiland dan hij eigenlijk had. Hij had gedacht aan oerwoud, rijstvelden en dorpjes waar de tijd al vijftig jaar stil stond. Maar er was meer, begreep hij ondertussen uit de enthousiaste verhalen. Bali was het ultieme droomeiland, het eiland van de goden. Het was niet zo groot, maar vijfentachtig bij honderdvijfentwintig kilometer en had de vorm van een omgekeerde piramide. Er woonden ongeveer drie miljoen mensen, voornamelijk hindoes. Bali was het eiland van de miljoen tempels. Elk huis had wel een eigen exemplaar. Het eiland was ontstaan rondom een paar vulkanen, waarvan de Gunung Agung de grootste was. Op de helling van deze vulkaan lag ook het heiligste complex van de Balinezen, de Pura Besakih. Snel bladerde hij verder naar het meer interessante deel van de gids, het uitgaansleven.

Bali bleek een surferparadijs en had een enorme aantrekkingskracht op jonge Australiërs die overdag gingen surfen en zich 's avonds in het nachtleven stortten. Veruit het populairste deel van het eiland voor toeristen bevond zich rondom het stadje Kuta, naast de hoofdstad Denpasar. Het waren eigenlijk enkele dorpen die in de loop van de jaren aan elkaar waren gegroeid toen projectontwikkelaars alle beschikbare vierkante meters grond hadden laten volbouwen met hotels en resorts. Kuta lag direct naast het vliegveld en op aanraden van de dame van het reisbureau had Bart hier zijn hotel geboekt. Er was trouwens niet veel keuze geweest, zo op het laatste moment. Uit de reisgids begreep hij nu dat het inderdaad een logische keuze was om hier te slapen, zeker als je voor het nachtleven naar het eiland kwam.

Er klonk een piepje en boven hem sprong het lampje 'riemen vast' aan. De gezagvoerder meldde over de intercom dat hij de daling had ingezet naar vliegveld Ngurah Rai. Nog even en het feest kon beginnen.

'Welkom in het Australisch consulaat, ik stel het erg op prijs dat u vandaag te gast bij ons bent.' De consul gebaarde met zijn arm dat iedereen kon gaan zitten. Zelf bleef hij nog even staan en liet zijn blik taxerend over zijn gasten gaan, die aan de andere kant van de enorme tafel waren gaan zitten. Aan de ene kant zat zijn eigen staf, aan de andere kant zijn Indonesische genodigden.

‘Vrienden, wij maken ons zorgen over de nieuwe terreurdreiging die ons de laatste weken duidelijk is geworden. Wij hebben ons dossier hierover met u gedeeld en zijn nu benieuwd naar uw ideeën hierover. In het verleden hebben wij deze dreigingen genegeerd, of laat ik zeggen, onvoldoende bekeken. We hebben hier allen een zware prijs voor moeten betalen. Zo ver mogen we het nooit meer laten komen. We moeten vanaf nu de handen ineenslaan, samenwerken dus. Ik vraag u vandaag om uw absolute en onvoorwaardelijke medewerking hierin.’ Alex Barthem ging eindelijk zitten. Hij was een ervaren diplomaat en had jarenlange ervaring met dit soort bijeenkomsten. Als consul in Beiroet had hij naam gemaakt door zijn kordate ingrijpen toen Australische burgers het land tijdens een crisis moesten ontvluchten. Dat was in zijn thuisland niet onopgemerkt gebleven en tijdens de opbouwperiode van het nieuwe Irak was hij de coördinator geworden van de opening van de nieuwe ambassade.

De meeste eer had hij echter gekregen door zijn handelen tijdens de aanslagen op Bali in 2002 en 2005. Hij had nog maar net zijn huidige functie aanvaard toen hij geconfronteerd werd met de grootste crisis uit de recente historie van zijn vaderland. Tot op de dag van vandaag spreken de slachtoffers en families van betrokkenen vol lof over het optreden van de consul. Hij had er zelfs de hoogste eremedaille van zijn land voor gekregen. Voor Alex waren alle verschrikkelijke ervaringen van destijds een reden om zich volledig in te zetten om nooit meer een herhaling van die avonden in 2002 en 2005 te krijgen.

De posten in Jakarta en Bali waren net zo belangrijk als die in Washington, Moskou en Beijing. Voor de consul vormde het een bekroning van zijn carrière dat hij nu misschien wel de belangrijkste overzeese post van het moment mocht leiden. Hij was verknocht aan Bali, aan de mensen en de cultuur. Met zijn vrouw Cynthia had hij besloten om hier nooit meer weg te gaan, maar eerst moest hij zorgen dat het weer net zo veilig was als in de vorige eeuw. Veilig voor de jonge toeristen uit zijn land, maar ook veilig voor hem en zijn vrouw om er te blijven wonen.

Alex keek naar de overkant en zag zijn opponent aandachtig luisteren. Lonny Sadama was het hoofd van de antiterrorismeafdeling van Indonesië. Als landelijk afgevaardigde had hij vandaag de leiding. Hij werd geflankeerd door de regionale Balinese afdeling. Stutante Rahman was het betrekkelijk nieuwe hoofd van de Balinese politie. Hij had een belangrijke rol gespeeld in de zoektocht naar de gevreesde terrorist Noordin Top en had hem uiteindelijk weten uit te schakelen. Als dank mocht hij zelf zijn promotie uitzoeken. Het was verrassend dat hij Bali als standplaats had gekozen. Rechts van Lonny Sadama zat een oudere man. Pastika Pustayapo was al vele jaren gouverneur van het eiland. Vanwege zijn leeftijd, hij was de zeventig al ruim gepasseerd, werd hij door lokale bestuurders niet meer serieus genomen. Hij was oude politiek en Bali bruiste van de jonge enthousiaste politici die meer zelfstandigheid en autonomie voor het eiland nastreefden. Zolang de gouverneur echter op deze post zat, zou er weinig veranderen voor het eiland en precies daarom liet Jakarta hem zitten.

Lonny Sadama bleef rustig wachten tot de Australiër was uitgesproken. De mannen hadden sinds 2002 intensief samengewerkt en Sadama wist uit ervaring dat de consul namens de Australiërs fel tekeer zou gaan om daarna een ommezwaai te maken en hun om hulp te vragen. Zijn politieke instructies waren om zich coöperatief op te stellen en dus boog hij zijn hoofd en fluisterde bijna nederig: 'Waarmee kunnen wij u van dienst zijn in deze?'

Alex ging tevreden achterover zitten. Zijn opponent had het begrepen en zich in zijn lot geschikt.

Op het moment dat hij dacht dat het toestel in zee zou landen, verscheen het beton van de landingsbaan. Hij haalde opgelucht adem en zag in de verte de kust van het Indonesische eiland. Het feest kon gaan beginnen. Een vakantie die hij echt verdiend had.

Bart Somers was 24 jaar geleden geboren in een klein stadje in het zuiden van het land. Zijn vader was tandarts en zijn moeder hielp met de administratieve werkzaamheden. Na de geboorte van Bart voelden zijn ouders zich de gelukkigste mensen op aarde. Zijn moeder had eerder een miskraam gehad en nu was de zwangerschap wel voorspoedig verlopen. Helaas had ze later van de artsen te horen gekregen dat Bart ook meteen het laatste kind zou zijn. Bart werd dus behoorlijk vertroeteld door zijn ouders. Ze hadden hem een goede, beschermde opvoeding gegeven.

Op zijn zestiende wilde hij meer zelfstandigheid. Hij had zich, tegen de wil van zijn ouders, opgegeven voor een opleiding in het leger. Hij moest nog een jaar wachten, maar kreeg toen de kans om bij de landmacht een technische opleiding te volgen. Daarna kwam hij in beroepsdienst en het beviel hem allemaal prima. Het leger bood hem avontuur en spanning, iets dat hij door zijn opvoeding nooit had gehad. Bart had zichzelf kunnen ontplooien door de ervaringen in dienst en was een andere jongen geworden. Hij ging in het weekend graag stappen en de jongens van zijn voetbalelftal thuis zagen hem veranderen van grijze muis in gangmaker tijdens de stapavonden. Zijn leven had een onverwachte wending gekregen toen zijn compagnie aan de beurt was voor een periode in Afghanistan. Barts jaren in het leger waren tot die tijd rustig verlopen. Hij had de eerste twee jaar een opleiding gehad en was toen overgeplaatst naar een kazerne in het midden van het land. Doordeweeks zat hij lekker te sleutelen aan allerlei voertuigen en soms moesten ze op training om hun conditie een beetje bij te houden. De werkelijke oorlog was tot dusver ver weg geweest, maar kwam door deze missie ineens heel dichtbij. Weigeren was geen optie, het was gewoon zijn beurt en het hoorde bij zijn baan bij de landmacht. Toch probeerden zijn ouders om hem over te halen om thuis te blijven. Als je echt niet wilde gaan waren er wel manieren om er onderuit te komen. Dat had dan wel meteen betekend dat zijn loopbaan binnen het leger over was en daar zat hij niet op te wachten. Gelukkig had hij het soort baan waarbij hij altijd binnen de poorten van kamp Holland zou blijven. Hij hoefde alleen

te sleutelen en in de avonduren kon hij gewoon zijn biertje drinken met zijn collega's. Zijn sergeant had het mooi verkocht en Bart had het praatje op dezelfde manier overgebracht naar zijn ouders en vrienden. Ze hadden het geaccepteerd en hun protesten uiteindelijk laten varen.

Een paar weken later was hij vertrokken naar oorlogsgebied en stiekem had hij er toch naar uitgekeken. De realiteit was behoorlijk anders geweest, dan vooraf geschetst. Op de kazerne in Nederland hing altijd een ontspannen en vrijblijvende sfeer, maar in kamp Holland was de discipline en de toewijding van de gestationeerde mannen en vrouwen een flink stuk hoger. Het was natuurlijk geen snoepreisje en dat werd hem door de leidinggevende officieren vrij snel duidelijk gemaakt. Het was hard werken en je maakte lange dagen van twaalf uur arbeid. Na zo'n dag had hij weinig energie meer voor andere dingen, maar er was ook weinig te doen in het kamp en alles stond op rantsoen. Het biertje drinken, zoals de sergeant had beloofd, bleef beperkt tot twee lauwe blikjes per avond. Al snel was hij het hele avontuur weer beu en hoopte hij maar dat de resterende maanden snel voorbij zouden gaan.

Na een paar weken raakte hij aan de praat met een jongen die het pantservoertuig bestuurde waar hij op dat moment aan zat te sleutelen. Bart kwam het terrein niet af en wilde van de jongen wel eens weten wat er zich nu precies afspeelde achter de muren van kamp Holland. Sander, zo heette de jongen, praatte over de drie maanden dat hij er nu was. Hij vertelde prachtige verhalen over zijn patrouilles in de heuvels van de provincie Uruzgan. Er gebeurde tijdens die tochten over het algemeen vrij weinig. Hun aanwezigheid en het laten zien daarvan was de belangrijkste taak. De jongen was vooral bezig met het leven na zijn stationering in Afghanistan. Zodra hij terug in Nederland was, zou Sander zijn Marloes ten huwelijk vragen en stoppen bij de landmacht. Hij wilde vertegenwoordiger worden en hopelijk heel snel vader van een paar kinderen. Sander kon de hele wereld aan en Bart was jaloers op de avonturen en de plannen van de jongen. Voor Bart was het duidelijk. Zodra zijn tijd erop zat, zou hij naar huis gaan om een meisje te zoeken en te solliciteren voor een baan als vertegenwoordiger of iets dergelijks. Het was tijd voor een nieuwe stap in zijn leven. Samen met zijn dienstkameraad spendeerde hij zijn vrije uren met op internet zoeken naar een carrière in de burgermaatschappij. Dat was geen makkelijke opgave, want het internet ging via de satelliet en werd zo massaal gebruikt dat de verbinding net zo traag was als in de beginjaren van het internet via de telefoon. Het gaf Bart en Sander de tijd om nog meer te brainstormen en speculeren over een leven na het leger. De twee jongens zaten vol plannen voor de toekomst en gouden bergen ontvouwen zich aan de horizon.

Tot die ene dag in maart. Er waren weleens ernstige incidenten voorgevallen, maar daar had Bart eigenlijk niet direct mee te maken gehad. De echt gevaarlijke patrouilles werden uitgevoerd door de commando's en die vormden een aparte groep binnen kamp Holland. Het was als commando ver beneden je stand om aan te pappen met

iemand van de 'gewone' landmacht en dus waren de verhalen over schietpartijen met de Taliban iets dat je uit tweede of misschien wel derde hand hoorde. Het meeste was dan bovendien ook nog eens geheim. Zo bleef Bart het gevoel houden dat het allemaal wel meeviel in de regio waar hij zich bevond. Er kwamen weliswaar soms gewonden terug en er was wel eens een dode gevallen tijdens een confrontatie, maar dat merkte je dan vooral aan de bedrukte stemming op het kamp. Over de ware toedracht kreeg je als onderhoudsmonteur maar weinig informatie. Zo bleef de oorlog iets onwezenlijks, maar dat veranderde op die ene dag die hij nooit meer zou vergeten. Hij zat te lezen op zijn bed toen er in het kamp rumoer ontstond. Navraag leerde hem dat er een patrouille op een berm bom was gereden en dat sommige jongens er slecht aan toe waren. Het konvooi was weer onderweg terug naar het kamp en kon elk moment arriveren. Ze hadden zich naar de toegangspoort gehaast. Daar stond alles al in gereedheid om de slachtoffers op te vangen. Er waren al een paar helikopters geland met gewonden die naar het veldhospitaal moesten en nu zou de rest van de voertuigen en manschappen weer terug komen op het kamp. De poorten gingen open en een stroom van voertuigen met bedrukt kijkende bestuurders en inzittenden was het kamp binnengereden.

Snel was Bart teruggeslagen naar zijn werkplek, want er was waarschijnlijk werk aan de winkel voor zijn team. De werkplaats raakte inderdaad vol met beschadigde voertuigen en plotseling werd het Bart koud om het hart...

Waar was Sander?

Hij ging op zoek en vond het zwaar gehavende onderdeel waarvan zijn vriend deel uitmaakte. Het nieuws was vreselijk. Het was Sander die met zijn pantserwagen op de berm bom was gereden. Waar hij nu was, konden zijn maten hem niet vertellen, maar in het hospitaal wisten ze het wel. De jongen was er erg slecht aan toe. Zijn gezicht was zwaar beschadigd door een metaalscherf en zijn arm was verbrand door de brand die ontstaan was na de explosie. Hij had op eigen kracht uit het voertuig kunnen ontsnappen, een geluk dat zijn rijder niet had gehad. Sander lag in het veldhospitaal en zou naar Nederland vliegen zodra zijn gezondheid dat toeliet.

Bart zou hem nooit meer zien. Weken later had hij een e-mail gekregen. Sander was blind aan één oog en zijn arm was zwaar verminkt. Overal op zijn lichaam zaten brandwonden en hij moest nog lang revalideren voor hij weer normaal kon functioneren. Zijn Marloes was slechts één keer op bezoek geweest en had toen laten weten dat ze er niet mee kon omgaan. In plaats van een leven als een getrouwde vertegenwoordiger met drie prachtige kinderen, zat hij nu eenzaam in een revalidatiecentrum.

Dit nieuws had Bart een enorme mentale dreun gegeven en er was van binnen iets geknakt bij hem. De ervaringen in Afghanistan hadden hem voorgoed veranderd.

Kokend van woede bekeek de Indonesiër het schouwspel aan deze vergader-tafel. Waarom kroop die kakkerlak naast hem toch telkens door het stof zodra er een domoor met zijn vingers knipte? De arrogantie straalde van de consul af en de

gezichtsuitdrukking van de Australiër was onacceptabel. Hij moest zich inhouden, terwijl hij het liefst wilde optreden tegen dit walgelijke toneelspel. Nu spitste hij zijn oren, omdat de details van de dreiging naar voren kwamen. Zou alles verraden zijn? Aandachtig luisterde hij naar de verwaande Australiër en de reactie van de onbekwame onderhandelaar aan zijn kant van de tafel.

‘Wij hebben uw aantijgingen onderzocht en zijn niets bijzonders tegengekomen. Het kamp waarover u in uw rapport spreekt, is door ons niet aangetroffen. Ook zijn de door u genoemde personen niet aangetroffen op deze locatie. Wat ons betreft is er geen sprake van een acute dreiging, hooguit een verhoogde staat van paraatheid.’

‘Niets gevonden?’ De consul aan de andere kant van de tafel leek oprecht verbijsterd door het antwoord. ‘We hebben jullie dit op een presenteerblaadje aangereikt en er is blijkbaar niets mee gedaan.’

Lonny Sadama boog zijn hoofd nog wat dieper. ‘Nogmaals, meneer de consul. Wij nemen dit erg serieus. Alleen hebben we niet kunnen vinden wat u ons heeft aangewezen. Wellicht dat uw inlichtingen toch niet zo betrouwbaar waren als u dacht?’

‘Deze inlichtingen komen uit de meest betrouwbare bron die er bestaat! Het feit dat u er niets mee heeft gedaan, betekent dat de competentie van uw overheid toch ernstig in twijfel moet worden getrokken.’

Aan de tafel werd gekucht en de Indonesiër draaide zich in de richting van het geluid. In een ooghoek zag hij dat de consul boos keek naar degene die zijn betoog had verstoord. De blik van de Australische adviseur sprak boekdelen: de consul was te ver gegaan.

Het had bijna een uur geduurd voor Bart langs de douane was gekomen en zijn rugzak had gevonden op de bagageband. Alle ongeveer driehonderd inzittenden moesten vervolgens langs één van de drie balies, waar chagrijnig kijkende en onbeleefde mannetjes in uniform een hele administratie per passagier moesten afhandelen. Uiteindelijk was alles geregeld en had hij een imposante stempel in zijn paspoort gekregen. Hij liep naar de uitgang van het vliegveld, wat op zich al een mooie wandeling was. Net als in bijna elk ander land waar hij was geweest, was de luchthaven een paradepaardje van de overheid en ook hier hadden ze er iets moois van gemaakt. Het leek wel een grote tempel met beelden, schilderijen en heel veel kleurige bloemen. Het was ook ontzettend toeristisch, want elk stukje van de muur was bedekt met advertenties voor vakantiehuisen, excursies en dure parfums. Wat dat betreft waren alle vliegvelden ook weer hetzelfde. Zodra hij de schuifdeuren passeerde, kreeg de vochtige, benauwende hitte vat op hem. Hij had spijt dat hij een spijkerbroek en een dikke trui droeg, al was dat niet vreemd aangezien hij met regenachtig herfstweer was vertrokken. De zon liet zich aan deze kant van de wereld echter wel zien en het zweet liep nu al over zijn rug.

Voor de uitgang van het vliegveld stonden tientallen gezichten hem aan te staren, bijna allemaal vergezeld van een arm met een bordje waarop de namen van

touroperators en hotels stonden. Vrij snel herkende hij het logo van het reisbureau waar hij had geboekt. Even later zat hij in een aangenaam koel minibusje en was hij op weg naar zijn hotel. Zodra ze het terrein van het vliegveld afreden, moest hij zijn beeld van het eiland weer bijstellen. Bart had gedacht aan een simpel vliegveld in de jungle en af en toe een primitief dorpje met een hotelletje. Daar zat hij enorm naast, zo zag hij meteen. Bali was precies zoals je op televisie zag wanneer er een willekeurige Aziatische stad voorbij kwam. Elke beschikbare vierkante meter was helemaal volgebouwd met winkeltjes, met op elke gevel grote, schreeuwerige lichtreclame van alle bekende merken. Op de smalle wegen krioelde het van de brommertjes en minibusjes. Het was eigenlijk meer een lange file waar ze zich doorheen moesten wurmden. Auto's stonden grotendeels stil en de brommertjes dansten daar chaotisch omheen. Voorrang moest je nemen en het recht van de sterkste ging hier zeker op. Bart werd er zenuwachtig van. Op geen enkele manier zouden ze hem ooit op een brommertje op deze wegen krijgen, want ze reden ook nog eens aan de linkerkant. Door al dat stilstaan kreeg Bart wel de tijd om zijn ogen goed de kost te geven. Het stikte van de restaurants en de winkels verkochten allemaal bijna hetzelfde: shirts, zwemkleding, souvenirs en gekoelde drankjes voor toeristen. Zo reden ze lange tijd met een slakkengang door de straten. De chauffeur vertelde in slecht Engels dat het niet ver rijden was vanaf het vliegveld, maar dat het verkeer echt een drama was. Bart wilde wel een gesprek aanknopen met de man, maar begreep snel dat dit niet zo heel veel zin had door het beperkte vocabulaire van de chauffeur. Dus bleef hij maar naar buiten kijken en kon een lach niet onderdrukken om de rare capriolen van de andere weggebruikers.

Aan de Indonesische kant van de vergadertafel zat een man in gedachten verzonken. Hij vond de Australische delegatieleider maar een arrogante zak. Het was wel interessant wat de consul zojuist had verteld. De veelbetekenende blik van één van de Australische adviseurs had hem ook iets geleerd. Blijkbaar hadden de Australiërs een infiltrant in het kamp, er was namelijk geen bron betrouwbaarder dan een bron van binnenuit. Dat moest hij eens goed gaan uitzoeken. Hij keek opnieuw naar de onderdanige Sadama, die ineengekropen in zijn stoel zat na de aanval van de Australiër. De arme, zwakke en zielige Sadama. De hoogste Indonesische terroristenbestrijder moest eens weten dat het onderzoek naar het kamp was uitgevoerd door een man aan zijn zijde van deze tafel. Een man die hij blindelings vertrouwde, maar die door zijn dubbelrol het onderzoek had kunnen beïnvloeden. Natuurlijk hadden ze niks gevonden, daar had hij wel voor gezorgd. Luisterend naar de rest van het gesprek kon hij één conclusie trekken: zijn opzet was geslaagd. De missie kon doorgaan.

Aan de andere zijde van de tafel had een lid van de Australische delegatie zo zijn eigen gedachten: diplomaten, wat moest je ermee? Layne White had zojuist verbijsterd zitten luisteren hoe zijn consul bijna een inlichtingenoperatie had verpest. Nou ja,

bijna? Ze zouden voorlopig geen infiltranten meer kunnen gebruiken en dat zou ten koste gaan van belangrijke informatie. Alex was ook veel te veel betrokken bij deze materie, dat was het nadeel. Doordat hij zo begaan was met het lot van alle familieleden en slachtoffers, kon hij nu geen harde zakelijke beslissingen meer nemen. Het maakte het werk van Layne er niet makkelijker op. Hij was aangesteld als inlichtingenagent voor de Australische overheid op Bali en moest actuele risico's in kaart brengen. Layne was trots dat hij deel mocht uitmaken van deze eervolle post. Als inlichtingenman kon je het beste gestationeerd zijn in een land waar een werkelijke dreiging heerste. Voor de vierendertigjarige SASR-veteraan was het een goede standplaats. Hij had de actieve dienst moeten verlaten na problemen met zijn knie en had de kans gekregen om te gaan werken voor de inlichtingenwereld. De strijd tegen het terrorisme en internationale misdaad was een grotere uitdaging voor hem dan bijvoorbeeld politiewerk.

Nog niet zo lang geleden was iets op zijn bureau beland dat zijn aandacht had verdiend. Een contact uit Kuala Lumpur had hem een interessant bericht doorgespeeld. Een vrouw was het plaatselijke politiebureau binnengelopen. Haar man, een overtuigd moslim, was van de ene op de andere dag vertrokken en had niets meer van zich laten horen. Op zich was dat niet vreemd, maar de vrouw vertrouwde het niet en was advies gaan vragen aan de imam van het dorpje waar ze woonde. Ze was geschrokken van zijn verklaring: haar man was uitverkoren door Allah om mee te strijden tegen de ongelovigen. Hij zou de arm van Allah zijn. De handen waarmee de wapens gehanteerd zouden worden in een bloederige strijd.

De vrouw wilde het verhaal van de imam niet geloven. Haar man was de laatste maanden juist vragen gaan stellen over de inhoud van de Koran en de interpretatie ervan. Ze had vermoed dat haar echtgenoot onder druk was gezet, daar was hij erg gevoelig voor. Misschien liepen hun drie dochters wel gevaar als hij de roep van God niet wilde volgen. Gelukkig had er een verstandige agent op het politiebureau gezeten. De politieman had een rapport opgesteld en dit naar de binnenlandse veiligheidsdienst van Maleisië gestuurd. Daar had een nog veel verstandigere man gezeten, die het de moeite waard vond om een undercoveragent naar het dorp te sturen en daar eens moest gaan praten met de vrouw en imam. Het had de agent niet veel moeite gekost om de voorganger aan het praten te krijgen. Hij had zich voorgedaan als potentiële strijder van het geloof en de imam had hem meteen willen rekruteren. Het fanatisme van de imam maakte dat hij niet meer voorzichtig was in het zoeken naar de juiste mensen. Daarvan had het inlichtingenapparaat kunnen profiteren. De undercoveragent was door de imam naar een kamp op Java gestuurd en had al snel in de gaten dat hier vele strijders werden klaargestoomd voor de strijd in diverse delen van Azië. Of het nu ging om ontvoeringen op de Filipijnen of om aanslagen in India, de basis hiervoor werd gelegd in dit kamp op Java. Nadat hij genoeg informatie had verzameld, was hij uit het kamp ontsnapt en had een dik rapport geschreven. Daarin stond allerlei belangrijke informatie, zoals de exacte locatie van het kamp. Dit alles was doorgespeeld naar

de Australische overheid en niet rechtstreeks naar de Indonesische, want die zouden het niet prettig vinden om te horen dat er buitenlandse undercoveragenten actief waren op hun grondgebied. De Australiërs hadden wel een beknopte versie doorgestuurd aan de Indonesiërs, maar nu hoorde Layne van het hoofd van de terroristenbestrijding dat er niets met de informatie gedaan was. Bovendien had zijn baas zojuist verklapt hoe ze aan hun informatie waren gekomen. Hij vloekte nogmaals binnensmonds.

Na een half uurtje werd de vergadering beëindigd en zocht Layne de consul op. Hij vond hem in zijn kantoor, waar hij door een raam de vertrekkende Indonesiërs gade sloeg.

‘Sorry Layne, ik ben te ver gegaan.’

Layne accepteerde de verontschuldiging met zichtbare tegenzin en ging naast de consul staan. ‘Kan gebeuren, baas. We moeten uitzoeken waarom de Indonesiërs dit onderzoek verprutst hebben. Of zou het incompetentie zijn?’

Alex bleef naar buiten kijken. ‘Incompetentie of sabotage. Zo te horen ligt er werk voor je.’

HOOFDSTUK 2

Het hotel met de majestueuze naam ‘Bali Dynasty Resort’ lag inderdaad niet zo ver van de luchthaven, misschien maar een kilometer of twee. Waarschijnlijk was hij twee keer zo snel geweest als hij was gaan lopen, want met de taxi schoot het echt niet op.

Het was een schitterend hotel. Als je aan kwam rijden leek het net of er een tempel in een prachtige bloementuin stond. Het lag een paar honderd meter van de openbare weg en om er te komen was niet zo eenvoudig. Je moest met de auto eerst langs een uitgebreide veiligheidscontrole, voor je het terrein op mocht rijden. De kofferbak moest open en met een spiegel aan een stok werd de onderkant van de auto gecontroleerd. Alle bagage werd met een soort scanner nagegaan en pas toen alles in orde bleek te zijn, mocht het busje doorrijden naar de lobby van het hotel.

‘Meneer, waarom doen ze dit?’, vroeg hij in eenvoudig Engels aan de chauffeur.

Deze vraag begreep de man heel goed, want zijn antwoord liet niets te raden over. ‘Ze zijn bang voor bommen.’

In de grootste kamer van het eenvoudig ingerichte huis stonden de rekruten strak op een rij. Zojuist was het bezoek waar ze al weken naar uitkeken gearriveerd. Nu zou worden beoordeeld of hun training voldoende was geweest.

Ze waren allemaal zenuwachtig toen de bezoeker langzaam langs de rij mannen liep. Hij liep als een generaal die zijn troepen inspecteerde en eigenlijk was dit ook zo, want de bezoeker zag zichzelf als een bevelhebber. Maar hij was niet alleen in dienst van zijn vaderland, hij was ook in dienst van zijn God en de almachtige profeet. Een God voor wie hij bereid was te strijden en indien nodig te sterven.

De eerste drie mannen stonden zelfverzekerd in het gelid, met de schouders strak naar achteren en de kin vooruit, zoals het hoorde in deze situatie. Het was nummer vier die zijn aandacht trok. Deze man was iets kleiner dan de rest, ook zwakker zo te zien. Zijn handen trilden nerveus, zijn houding sloeg helemaal nergens op en hij was duidelijk zenuwachtig. De bezoeker keek diep in de ogen van de zwakkeling. Die hield dat niet lang vol en boog onderdanig zijn hoofd. De bezoeker wist genoeg, dit zou zijn voorbeeld worden. De eerste martelaar in de nieuwe fase van de strijd, de fase waarop hij al zo lang had gewacht.

Over de rest van de mannen was hij wel tevreden. De rekruten hadden hun opdracht minutieus voorbereid, geheel conform zijn nauwkeurig opgestelde instructies. De mannen hadden een uitstekende training achter de rug en het huis voldeed aan alle eisen. Goedkeurend liep de bezoeker door de speciaal geprepareerde vertrekken. Alles was volgens zijn instructies geïnstalleerd. Hij liep naar de leider van de groep en legde zijn hand op de schouder van de man.

‘Je hebt uitstekend werk verricht, Abdul. De almachtige Allah zal je dankbaar zijn en je uiteindelijk vorsteljik belonen in het paradijs. Het is nu tijd om de mannen toe te spreken en ze op de hoogte te brengen van de opdracht. Verzamel ze maar, we gaan eerst een stuk wandelen.’

Het hotel was van binnen net zo overweldigend mooi als van buiten. De dame van het reisbureau had een last minute aanbieding voor dit hotel gevonden en Bart had op haar advies geboekt. Het lag aan de rand van het uitgaansgebied van Kuta en was een typisch familiehotel, vooral geliefd bij jonge Australische gezinnetjes. Het was blijkbaar een populaire tijd om in of uit te checken, want de kofferjongens hadden hun handen vol aan alle bagage en er stond een rij voor de incheckbalie.

Bart keek om zich heen en had meteen het gevoel dat hij de enige hier was die alleen reisde. Leeftijdsgenoten kon hij niet ontdekken. Hij had ook ter plaatse iets kunnen boeken, maar de dame van het reisbureau had hem verzekerd dat dit de beste deal was. Later kon hij altijd nog iets anders zoeken. Hij keek verder rond terwijl hij stond te wachten op zijn beurt. De lobby van het hotel was een mix van Indonesische koloniale stijl, gemengd met het interieur van een moderne loungebar. Achter in het gebouw kon je uitkijken over een enorme tropische tuin waar een flink zwembad lag. Daar moest zich ook het strand bevinden volgens de bewegwijzering aan de muur. Hij checkte na een paar minuten in bij een jongeman in traditionele Balinese kledij en kreeg een kamer met uitzicht op het zwembad. Even later lag hij op het bed in zijn

hotelkamer bij te komen van de reis en hadden twee andere Balinese jongens zijn bagage gebracht. De vakantie kon beginnen. Het was te vroeg om te gaan slapen en dus kwam hij overeind, nam een douche en trok een korte broek en T-shirt aan. Tien minuten later verliet hij het hotel weer aan de voorzijde en sloeg linksaf een drukke winkelstraat in. Het was nog vroeg op de avond. Al donker, maar nog steeds bloedheet. Bart sjokte door smalle straatjes in de richting van het uitgaansgebied. De bewaker bij de poort van het hotel had hem deze kant op gestuurd en het werd inderdaad steeds drukker op straat. Om de paar meter stonden verkopers toeristen hun koopwaar aan te smeren. Alles was te koop. Hoewel hij pas driehonderd meter onderweg was, had hij al een paar keer een aanbod gehad voor drugs of hoeren. Maar de belangrijkste bron van inkomsten was toch vervoer. Elke tien meter stopte een taxi naast hem of werd hij aangesproken door een chauffeur die zat te wachten langs de weg. Gewoon lopen was kennelijk ongebruikelijk op dit eiland, maar het ging net zo snel als met een taxi. Alles was volgebouwd met winkels en horecagelegenheden. Van sushi tot McDonald's, voor ieder wat wils. Hoe dichterbij het centrum kwam, hoe minder eetgelegenheden en hoe meer loungebars, karaokecafés en discotheken hij zag. Zijn hotel zat duidelijk aan de meer familiegeoriënteerde kant van het plaatsje. Nu kwam hij in het jongerengedeelte. Hoewel zijn lichaam door de lange reis al om rust schreeuwde, wilde hij toch meteen het nachtleven gaan verkennen. Hij zou wel zien hoe lang hij het zou volhouden, maar een biertje had hij wel verdiend. Een taxi terug naar het hotel kon hij straks wel nemen, want het stadje kende alleen eenrichtingsverkeer en de stad uit komen was vele malen makkelijker dan de stad in komen. Eerst moest hij wat gaan eten. Op de eerste dag in Indonesië moest dat toch een nationale specialiteit worden en hij wist al waar hij daarvoor moest zijn.

De mannen luisterden aandachtig naar de instructies die de bezoeker aan hen gaf. Voor deze gelegenheid hadden ze eerst een flink stuk door het open veld achter het huis gelopen en ze stonden nu tussen de rijstvelden op de licht glooiende helling van de Batur-vulkaan. Het waren andere instructies dan ze op grond van de laatste maanden hadden verwacht. De laatste keren dat de soldaten van Allah voet op Balinese grond hadden gezet, waren ze martelaar geworden. De aard van deze opdracht was anders, maar kon nog steeds hun dood betekenen.

Voor sommigen was het een teleurstelling dat hun opdracht niet onmiddellijk martelaarschap bracht. Bij de zwakkeling zag de bezoeker na de briefing een zucht van opluchting. Mooi, dit zou de proefpersoon zijn voor het experiment. Hij had nog één instructie te geven, maar die kon hij beter demonstreren dan beschrijven en daar had hij een vrijwilliger voor nodig. Deze vrijwilliger had zojuist gedacht dat hij voorlopig niet aan zijn einde zou komen.

De rijsttafel was inderdaad legendarisch. In gedachten dankte hij de makers van de reisgids voor de tip. Het restaurant bevond zich in een nauwe steeg en was beroemd op het eiland. Nog maar dertig jaar geleden was Kuta niet meer dan een eenvoudig vissersdorp, tot een Australiër besloot om er een restaurant met hotel te bouwen. Vandaag de dag was elke vierkante meter volgebouwd met hotels, restaurants en winkels, maar was Poppie's nog steeds een begrip. In de mooie, tropische tuin kon je er heerlijk dineren in de buitenlucht. De tafels waren zo neergezet dat elke gast privacy had in zijn eigen privétuintje. Voor Bart was het de ideale gelegenheid om rustig van zijn eten te genieten en nog eens door de reisgids te bladeren. De rijsttafel smaakte vele malen beter dan thuis bij de Chinees. De authentieke sfeer in het restaurant maakte deze ervaring geweldig. Het voelde echt als vakantie. Zo alleen aan de tafel met zijn reisgids was wel even interessant, maar eigenlijk gedijde hij beter in gezelschap. Daarom besloot hij op zoek te gaan naar de surferboys en -girls die massaal op het eiland aanwezig moesten zijn. Op aanraden van de kelner liep hij een uur later de nauwe steeg uit en kwam op een iets bredere, drukke eenrichtingsweg uit: de Jalan Legian. Door de straat reed een constante stroom van taxi's en brommertjes. Weer vroeg elke chauffeur of Bart 'transport' wilde, terwijl hij toch echt tegen de stroom in liep. Heel in de verte hoorde hij muziek. Het was een duidelijke bevestiging van zijn idee dat hij zijn doelgroep daar zou vinden. Hij liep langs een winkeltje met voetbalshirts en imitatie merkkleding en zag een reggaebar. In één café speelde een rockgroep, maar met muziek had het niets te maken. Het publiek ontbrak hier, wat hem niets verbaasde. Bij de volgende tent keek hij wat langer naar binnen. Aan de muur hingen aankondigingen van dance-evenementen en uit de luidsprekers klonk een mengelmoes van hiphop en house. Het was donker binnen. Er liepen een hoop jongeren in en uit. Met zijn 24 jaar voelde Bart zich één van de oudsten. Hij besloot verder te kijken.

In een rechte lijn was het maar een kilometer of veertig van de Jalan Legian naar de plek waar de bezoeker zijn uitverkorenen stond te observeren. Ze bevonden zich op een open plek op de flank van de vulkaan Gunung Batur. De weg naar het noordelijke Singaraja lag een paar kilometer naar het oosten. Hier was geen toerisme, maar woonden alleen boeren in kleine, in zichzelf gekeerde gemeenschappen. Daarom hadden de mannen dit oude boerenhuis gekozen. De boerderij was al jaren geleden gevonden door de toenmalige strijders van Jemaah Islamiyah die op Bali hun lotsbestemming hadden vervuld, maar ze hadden hem nog nooit voor een operatie gebruikt. Daardoor was het nu een veilige basis voor de strijders die de oude strijd weer zouden voortzetten. Een strijd waarvan tot op de dag van vandaag de sporen zichtbaar waren op het eiland. De bezoeker hoopte dat zijn taak een nieuw litteken zou kerven in het gezicht van het toch al zwaar gehavende eiland. Zijn strijders waren tot in het kleinste detail klaargestoomd voor deze missie, falen was geen optie. Een kleine demonstratie zou hem leren hoe toegewijd deze mannen waren. De kleinste van het stel had hem niet

kunnen overtuigen van zijn ultieme toewijding en dus zou hij een voorbeeld stellen. Voor de zekerheid, en een beetje voor zijn plezier. Het was een mooie gelegenheid om zijn nieuwste speeltje uit te testen.

Verder in de Jalan Legian kwam Bart op een plein uit. Aan zijn linkerhand was een open ruimte zo groot als een voetbalveld en recht voor hem stond een soort kroon van wel tien meter hoog. Hij liep een paar treden op en zag meteen dat het niet zomaar een monument was. Aan weerskanten stonden tientallen vlaggen van allerlei landen en in het midden stond een grafsteen van zwart graniet. In gouden letters stonden de namen van ongeveer tweehonderd mensen gegraveerd. Erboven stond een datum: 12 oktober 2002. Langzaam gingen zijn ogen langs de onvoorstelbaar lange lijst. De namen stonden op volgorde van nationaliteit en er stonden ook Nederlandse namen bij. Het merendeel bestond uit Australiërs, maar op de lijst stonden ook veel Indonesiërs en Europeanen. Er stonden nog meer toeristen naar namen te kijken. Eén van hen was een jongen met blond krullend haar. Hij droeg een Hawaï-shirt en een veel te wijde zwembroek en teenslippers. Bart vroeg zich af of hij rechtstreeks van het strand kwam. De jongen vloekte hardop.

‘Wat zonde toch. Ongelofelijk!’

Bart draaide zich naar de jongen toe. ‘Is dit voor de aanslag op die nachtclub van een paar jaar geleden?’

‘Ja, wat een tragedie, hè? Al die levens in één klap naar de klote door een stel van die klootzakken.’ De jongen was oprecht boos.

‘Sorry, maar ik kom niet uit Australië. Kun je mij uitleggen wat er precies is gebeurd?’

De Australiër keek hem aan met een mengeling van verbijstering en verontwaardiging. ‘Onder welke steen ben jij vandaan gekropen, maat? De Bali-bom van 2002! Wat begrijp je daar niet van?’

‘Ja, ik weet wel dat er iets is gebeurd toen, maar 11 september staat me meer bij. Het is al lang geleden.’

De jongen keek hem aan en sloeg een arm om Barts schouder. ‘Laten we een biertje gaan pakken. Ik zal jou het verhaal vertellen over 12 oktober 2002. Voor Australië is die datum tot op de dag van vandaag met bloed besmeurd. Tijd voor een geschiedenisles.’

De bezoeker had zojuist de almachtige Allah geciteerd uit zijn Koran en ze verteld welk lot hen als strijders van het ware geloof te wachten stond. In het paradijs was het goed toeven. Ze konden niet wachten tot het moment daar was. Allemaal, behalve één. De bezoeker liep naar de man en keek hem aan.

‘Ben je klaar voor de strijd, Akram?’ De man keek de bezoeker aan.

Hij knikte zenuwachtig en slikte even.

De bezoeker liep naar achteren en haalde iets uit zijn zak wat hij vervolgens met een theatraal gebaar boven zijn hoofd vasthield. Tussen zijn vingers zagen de mannen een klein, ovaal en glimmend buisje zitten, ongeveer zo groot als een kwartelei. Het maanlicht weerkaatste op het gladde oppervlak en gaf het een sinistere uitstraling. De bezoeker stapte op de mannen af en liep langs de rij, het kleine ding voor hun ogen houdend.

‘Dit, mijn vrienden, is het nieuwe wapen van God. Dankzij onze machtige vrienden uit Maleisië beschikken we over iets wat de ongelovigen zal doen sidderen van angst. Akram, vertrouw je op de almacht van Allah?’

De man slikte opnieuw en zweetdruppels parelden van zijn voorhoofd. Alles aan hem bevestigde de bezoeker de indruk die hij van deze man had: het was een zwakkeling.

‘Akram, steek deze pil in je mond en slik hem door.’ Terwijl hij de order gaf, viste hij een flesje water uit zijn zak en hield het hem voor. ‘Maak je geen zorgen, het is slechts een zendertje. Ik wil demonstreren hoe het werkt.’

De man was duidelijk geschrokken van de opdracht en keek vertwijfeld naar de pil en het flesje water. Hij had de optie om te weigeren, maar dat stond gelijk aan zelfmoord. Hij pakte de pil aan. Het was een flink ding om in te slikken, een knikker. Groter dan elke andere pil die hij ooit had gezien. Hij geloofde nooit dat het zou lukken, maar stopte het ding gehoorzaam in zijn mond.

‘Neem een flinke slok water.’ De bezoeker schroefde de dop van het flesje en reikte het hem aan.

De andere mannen stonden op een rij toe te kijken. Sommigen baalden opzichtig dat zij niet waren uitgekozen voor deze test. Waarom mocht die zwakkeling met de eer strijken?

De bezoeker zag dat zijn proefkonijn nog een beetje aansporing nodig had. Hij pakte zijn mobiele telefoon uit zijn andere zak en hield ook deze omhoog. ‘Dit, mijn kameraden, is de ontvanger. De zender is door niemand te vinden, want hij zit in een lichaam. Vrijwel nergens worden mensen gecontroleerd met behulp van röntgenstralen. En het werkt goed, zoals onze vriend Akram zo zal aantonen. Akram, kunnen we?’

De kleine man wilde niet falen voor deze groep. Het ding smaakte metalig. Hij nam een slok en gooide zijn hoofd achterover om de pil sneller te kunnen doorslikken, maar de knikker bleef bijna steken. Kokhalzend nam de man een nieuwe slok. Met veel moeite gleed het gevaarte eindelijk door zijn keel en kon hij een teug adem nemen. De andere mannen keken hem spottend aan. Zelfs een eenvoudige opdracht kon deze zwakkeling maar met moeite vervullen.

Bart volgde de blonde krullenkop, die de richting uitliep waar hij juist vandaan was gekomen. Ze liepen naar de ingang van de tent waar hij had staan kijken. Bij de entree controleerden twee kleerkasten van uitsmijters alle bezoekers. Ook zij hadden een

scanner voor tassen en broekzakken. Toen Bart en zijn nieuwe kennis aan de beurt waren, stapten de kleerkasten opzij en konden ze zonder controle doorlopen. Zodra hij de tent binnenkwam, knalde de muziek nog harder zijn oren in. Hij keek verbaasd rond. Dit had hij niet verwacht. De discotheek was ruimer dan hij dacht en de dansvloer zat stampvol. Op tafels en op de bar stonden jongeren te dansen op de maat van Amerikaanse gangsterrap. In het donker kon hij zien dat de muren rood waren geschilderd. Felle discolampen straalden allerlei kleuren de ruimte in. Het was binnen nog veel warmer dan buiten en een rookverbod kenden ze in Azië niet, waardoor de lucht benauwd was. Het duurde even voor hij zich kon oriënteren. Toen merkte hij dat hij de Australiër was kwijtgeraakt. Hij keek zoekend rond, tot hij aan zijn arm werd getrokken. Bart keek omlaag en zag een klein Indonesisch meisje naast hem. Hij schatte haar een jaar of zestien, maar ze was gekleed alsof ze minimaal achttien was. Ze droeg een kort rokje, lange laarzen en een topje dat niets verhulde. Niet bepaald het type meisje waar Bart op viel.

‘Zoek je mij misschien?’ Het meisje keek hem gespeeld ondeugend aan.

‘Eh nee, ik zoek mijn vriend.’ Hij keek nog een keer om zich heen en ontdekte de blonde jongen aan de bar. Snel liep hij op hem af. Prompt kreeg hij een fles Bintang bier in zijn handen gedrukt.

‘Hier maat, proost.’

De muziek dreunde nog steeds en hij had moeite om de jongen te verstaan.

‘Zullen we even naar de hoek gaan? Dat praat wat makkelijker.’

De blonde jongen volgde hem naar de hoek van de bar. De boxen hingen nu boven hun hoofden, waardoor het meteen een stuk aangenamer werd. Nu konden ze elkaar eindelijk verstaan. Bart ging zitten en meteen verzamelden zich een paar meiden om hen heen. Het leek wel of ze allemaal zussen waren, want ze waren identiek gekleed en leken allemaal op elkaar.

‘Zijn dit de lokale meiden of zo?’

De blonde jongen begon te lachen. ‘Zoiets, maat. Dat zijn hoeren!’

Het was duidelijk dat hij nog veel te leren had over dit eiland. Hij moest lachen om zijn eigen naïviteit. In een poging zich van de meiden af te wenden, ging hij wat dichterbij de Australiër zitten en stak zijn hand uit.

‘Bart.’

‘Mike.’

Hij had een vriend gevonden.

In het maanlicht stond Akram op adem te komen. De bezoeker legde zijn hand op zijn schouder.

‘Nu zal ik laten zien hoe het werkt. Trotse strijder van Allah, zie jij die schuur daar bij de bosrand?’

Akram keek in de richting waar de bezoeker naartoe wees en zag een klein

vervallen gebouwtje, dat op een stal leek. Hij knikte bevestigend.

‘Oké, loop erheen en ga erin staan. Dan kan ik laten zien dat je nog steeds te volgen bent via deze mobiele telefoon.’

Als dat alles was, dan viel deze proef wel mee. Een gevoel van opluchting overspoelde hem. Ook deze dag zou niet zijn einde betekenen. Waarom had hij zich toch opgegeven voor deze strijd? Thuis in Maleisië wachtten een vrouw en drie dochters op hem. Toen hij afscheid had genomen om in te gaan op de oproep van zijn imam, had hij gedacht dat hij ze nooit meer terug zou zien. Zijn vrouw had de blik in zijn ogen begrepen en hem verwijtend aangekeken. Met pijn in zijn hart had hij haar achtergelaten. Hij was ervan overtuigd dat hij deze stap had moeten zetten, maar ook dat hij nooit meer terug zou komen. Nu twijfelde hij aan zijn keuze. Drie maanden was hij op Java getraind in een kamp waar ook andere strijders van de Jemaah Islamiyah werden klaargestoomd voor deze, of een andere opdracht. Tijdens de trainingen had hij gemerkt dat zijn lotgenoten hun geloof beleden met een fanatisme dat niet het zijne was. Natuurlijk wilde hij strijden tegen het westerse kwaad, maar er werden te veel fouten gemaakt in de interpretatie van de woorden van de profeet. Dat kon hij nooit hardop zeggen, maar hij was wel gaan twijfelen of hij zijn leven wilde opofferen voor deze strijd. Sinds hij gerekruteerd was, had hij deze keuze helaas niet meer in eigen handen. Hij moest hopen op de genade van zijn opdrachtgevers. Elke nacht lag hij wakker en zag hij vier gezichten voor zich. Een prachtige echtgenote en drie wolken van dochters. Zou hij ze ooit nog terugzien? Hij had er alles voor over en daarom had hij deze opdracht aanvaard. Een pil inslikken met daarin een zender zou hem vandaag in leven laten. Liever dit dan met een explosief op zijn rug een restaurant binnenwandelen. Dat was de opdracht van zijn voorgangers geweest en hij hoopte niet dat hem hetzelfde lot beschoren was. Hij twijfelde aan zijn bereidheid om zo'n offer te brengen.

‘Ik ken mensen die hun familie verloren op die vervloekte datum. Australië is een enorm land, maar toch is er een ons-kent-ons-gevoel. Ben je er ooit geweest?’ Mike nam nog een slok van het lokale bier.

Bart schudde zijn hoofd. ‘Over twee weken reis ik met mijn rugzak door Australië.’

‘Dan heb je geluk, want ik kan je er alles over vertellen. Betaal jij de rest van de avond het bier, dan vertel ik je alles wat je over Australië weten moet. Deal?’

‘Deal. Maar vertel eerst eens verder over wat er die dag gebeurde.’

Mike keek nu serieus. ‘Oké, maar dat verhaal is niet snel verteld. Mijn tante woont in Perth en haar man, mijn oom, heeft een broer. Dat is niet echt familie, maar aange trouwd.’

Bart knikte.

‘Zijn nichtje staat op dat monument, samen met haar vriend. Ze waren op vakantie met een groepje vrienden om lol te maken. Niets meer, niets minder. Overdag surfen en 's avonds naar de Sari. De Sari Club was legendarisch in die tijd. Heb je dat open

veld gezien aan de andere kant van de weg, bij het monument?’

‘Ja, dat heb ik gezien.’

‘Nou, dat was dus de Sari Club, ofwel de SC. Ze stonden daar gezellig te drinken en te dansen, niets aan de hand. Ik geloof dat ze met een man of tien waren. Een gedeelte van een rugbyelftal, van wie sommigen ook hun vriendin hadden meegenomen. Het was nog vroeg op de avond, niet eens zo druk, een uur of elf. Plotseling hoorden ze een enorme knal van buiten, die kwam zelfs boven de muziek uit. Aan de andere kant van de weg zat ook een club, Paddy’s Pub. Daar was een man binnengelopen met een rugzak op zijn rug. Die klootzak liep de volle dansvloer op, schreeuwde iets over Allahs wil en liet een bom in zijn rugzak ontploffen. Meteen ontstond er een chaos. Een puinhoop met veel gewonden en doden. Paniek alom natuurlijk en iedereen wilde naar buiten vluchten. Mijn nichtje en haar vriend en de rest van het rugbyteam hoorden de knal en zagen het vuur en de rook uit de Paddy’s komen. Dus iedereen ging de Sari uit en wilde zien wat er aan de hand was. Maar niemand wist dat voor de Paddy’s, en dus ook voor de Sari, een busje helemaal vol met explosieven stond. Ongeveer een minuut na die eerste bom lieten die klootzakken dat busje ontploffen. Dat moet een knal geweest zijn, niet normaal. Alles in een straal van honderd meter was weg. Alles was kapot.’

Bart huiverde.

‘Alles stond in brand. Wie buiten stond, werd in één klap weggevaagd van de aardbodem. De Sari stond meteen in de fik. Het is allemaal bamboe, dus dat brandt als een tierelier. Helaas was de ingang aan de voorkant ook de enige uitgang, dus iedereen moest door het vuur naar buiten. Nooduitgangen kennen ze hier niet. Het resultaat was 202 doden en minstens zoveel zwaargewonden. Je ziet de zwaar verbrande slachtoffers weleens op tv als er een herdenking is. Ongelooflijk. Sommigen zijn zo verminkt, dat ze balen dat ze het hebben overleefd. Van dat nichtje en haar vriend hebben ze nooit meer iets gehoord. Ze zijn nooit meer gevonden. Waarschijnlijk stonden ze in de buurt van het busje. Heel Australië was er kapot van. Nog steeds. Het is onze 11 september.’

Ze namen allebei een slok en keken stil voor zich uit. Bart herinnerde zich het verhaal ineens. Een tijd geleden had hij op Discovery Channel een documentaire gezien over de aanslag. De beelden flitsen door zijn hoofd. Nu hij zelf op de plek was, kon hij zich een betere voorstelling maken.

‘Dat is inderdaad heftig. Moet je je voorstellen dat er nu iemand binnenkomt met zo’n rugzak om. Dat is toch niet normaal?’

‘Het waren mensen zoals jij en ik die op die avond een biertje aan het drinken waren. Ze wilden zo veel mogelijk mensen als wij doden. Het was een bijzonder laffe aanslag. Weet je trouwens hoe die tent heet waar we nu zijn?’ Mike gaf zelf meteen het antwoord. ‘Paddy’s Dua, ofwel Paddy’s nummer twee. Ze hebben de tent weer opgebouwd. Weliswaar vijftig meter verder, maar hij staat er weer. En wij zijn hier aan

het feesten, we laten ons niet weggagen door die klootzakken. Als eerbetoon aan alle slachtoffers drinken wij hier een biertje in Paddy's nummer twee. We laten ons hier niet weggagen. Nooit!

Mike stak zijn hand uit en Bart nam hem aan.

'Bestel maar eens twee biertjes voor die arme zielen die hier waren op 12 oktober 2002. Dat ze hierboven op een betere plek zijn dan die schijtwereld waar wij ons bevinden!'

'Amen!', zei Bart en stak twee vingers omhoog naar de barman.

Het was inderdaad een stal, oud en vervallen. De maan gaf een zwak schijnsel, maar zo dicht bij de bosrand zag je bijna geen hand voor ogen. Hij keek over zijn schouder naar de mannen achter hem, maar die waren in de duisternis onzichtbaar. Hij deed de deur open van het stalletje en stuitte tot zijn verrassing op dieren. Waarschijnlijk waren het geiten. Een sterke mestlucht drong in zijn neus. Hij ging in een hoekje staan, in de veronderstelling dat ze hem zo wel weer zouden ophalen.

Ruim honderd meter verder, wandelde de rest van de groep naar de bomen. Daar zou de bezoeker hen het experiment laten zien. Zodra de zwakkeling de hut inliep, pakte de bezoeker zijn mobiel.

'Kameraden van het ware geloof, vandaag laat ik jullie het nieuwe wapen van Allah zien. Dat Allah ons moge helpen onze strijd tegen de ongelovigen snel in ons voordeel te beslissen.' Hij toetste een nummer in op zijn telefoon. 'Kijk allemaal naar de hut, kijk naar het zwaard van Allah'.

De mannen draaiden zich om, wat zou daar te zien zijn? Plotseling werden ze verblind door een enorme lichtflits. Een seconde later hoorden ze een oorverdovende knal. Twee mannen sprongen van schrik achter een boom, een ander liet zich vallen. Alleen de leider van de groep en de bezoeker bleven bewegingloos staan. Zonder ook maar een seconde met de ogen te knipperen, keken ze naar de explosie. Een paar tellen later was het voorbij. De stal was veranderd in een smeulende ruïne. Geschrokken krabbelden de mannen die gevallen waren weer overeind.

'Strijders, de zwakke broeder Akram is nu een martelaar van Allah. Met ons nieuwe wapen zullen wij het westen versted doen staan van onze kracht.'

De rest van de groep haalde opgelucht adem. Akram was zwak geweest en daarom had hij als voorbeeld gediend. Ze waren bereid te sterven voor hun profeet, maar op deze wijze doodgaan was geen heldhaftig vooruitzicht. Het was tijd om moed te tonen en sterk te zijn. Niemand wilde zo zinloos eindigen als Akram. Wat een manier om naar het paradijs te reizen...

